

Arrest

nr. 65 085 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 8 oktober 2010, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging in Ankara, België binnen.

1.2. Op 11 oktober 2010 meldden verzoekers zich aan bij de administratieve diensten van de stad Gent en werden zij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 7 januari 2011.

1.3. Verzoekers dienden op 8 november 2010, in functie van hun Belgische schoonzoons, elk een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 april 2011 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers op 11 april 2011 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 08.11.2010 [...] geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een verklaring van de referentiepersoon voor, aangevuld met verklaringen op eer door derden in verband met stortingen die via die derden zouden overgemaakt zijn aan betrokkene. Deze verklaringen kunnen echter niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

De voorgelegde bewijzen van stortingen gebeurden telkens door een ander persoon dan de referentiepersoon. Aangezien de link tussen de referentiepersoon, deze derde persoon en betrokkene niet is aangetoond, rekening houdend met het feit dat de verklaring op eer door de referentiepersoon niet kan aanvaard worden, is evenmin bewezen dat betrokkene effectief steun heeft ontvangen van de referentiepersoon.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsverplichting. Verzoekers betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij lichten hun middel als volgt toe:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissingen evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat de door verzoekers neergelegde verklaringen op eer van de referentiepersoon en van derden niet kunnen aanvaard worden (daar deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen gecontroleerd worden) en omdat de voorgelegde bewijzen van stortingen telkens gebeurden door een andere persoon dan de referentiepersoon en de link tussen de referentiepersoon, deze derde persoon en betrokkene niet werd aangetoond

3.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekers in de onmogelijkheid verkeerden op een afdoende manier hun verweer/argumenten te formuleren.

4.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekers, gebaseerd op het feit dat de verklaringen van de referentiepersoon en van derden niet kunnen aanvaard worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

5.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekers te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

6.

Dat dient te worden opgemerkt dat de beslissingen, gebaseerd op het feit dat de verklaringen van de referentiepersoon en van derden niet aanvaard kunnen worden aangezien deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, geen afdoende gemotiveerde beslissingen kunnen uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig zijn.

Dat de personen, die verklaringen hebben neergeschreven, gekend zijn en gehoord kunnen worden.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens deze personen te horen hieromtrent.

7.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat de link tussen de referentiepersoon, de derde persoon en de betrokkene niet werd aangetoond.

8.

Dat evenwel verzoekers ter staving van hun aanvragen Turkse uittreksels uit het bevolkingsregister (+samenstelling familie/gezin), afgeleverd door de gemeente Emirdag (+vertalingen), hebben neergelegd.

Uit deze attesten met gezinssamenstelling familie en gezin van verzoekers blijkt duidelij[j]k dat de door verweerder genoemde "derden", wel degelijk naaste familieleden (kind, broer of oom) van verzoeker zijn.

Dat derhalve verzoekers wel degelijk de "link tussen de referentiepersoon, de derde persoon en de betrokkene" hebben aangetoond.

Dat deze "derden" duidelijk hebben verklaard de voor verzoekers bestemde onderhoudsgelden van de referentiepersoon en zijn echtgenote te hebben ontvangen.

9.

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissingen evenwel nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom de andere in België wonende kind[e]ren van de ascendenten niet mede kunnen/mogen hebben ingestaan voor het onderhoud in het verleden van hun ouders.

Dat door verweerder geenszins een wettelijke of reglementaire bepaling aanhaalt waarop hij zich steunt om te stellen dat de ascendent, wanneer deze zich wil beroepen op het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, enkel ten laste mag zijn van de referentiepersoon.

Dat vaststaat dat verzoekers door hun kinderen in België financieel ondersteund werden nu zij in Turkije in onmogelijkheid verkeerden om in hun levensonderhoud te voorzien.

Dat verweerder geenszins motiveert waarom met dit gegeven geen rekening kan worden gehouden.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

[...]

De [...] overwegingen [in de bestreden beslissingen] laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid werd geweigerd.

Verzoekers houden vooreerst voor dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekers, gebaseerd op het feit dat de verklaringen van de referentiepersoon en van derden niet aanvaard worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dit zou een manifeste beoordelingsfout uitmaken.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat verzoekers enkel een verklaring van de referentiepersoon hebben voorgelegd, aangevuld met verklaringen op eer door derden in verband met stortingen die via die derden zouden overgemaakt zijn aan betrokkene. Dergelijke verklaringen kunnen evenwel niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden, zodat deze niet kunnen worden aanvaard. Bovendien gebeurden de stortingen telkens door een ander persoon dan de referentiepersoon. De link tussen de referentiepersoon, deze derde persoon en verzoekers wordt evenwel niet aangetoond, gezien de verklaring op eer door de referentiepersoon niet kan aanvaard worden.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat deze motivering kennelijk onredelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ook reeds geoordeeld:

“Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen.” (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)

De verwerende partij laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden als bloedverwant in opgaande lijn van een familielid van een burger van de Unie, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van ‘ten laste zijn van een Belgisch descendent’, zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De gemachtigde heeft geenszins op een kennelijk onredelijk wijze geoordeeld dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekers hun betoog is verder gericht op een feitelijke herbeoordeling van de voorliggende gegevens, doch verzoekers tonen niet aan dat de beslissing overtreding inhoudt van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Dat verzoekers niet akkoord gaan met de feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, kan geen afbreuk doen aan de gemotiveerde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers evenmin kunnen worden gevolgd waar zij pogen voor te houden dat zij hadden moeten worden gehoord alvorens de bestreden beslissing werd betekend.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvragen om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur

uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK. "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verwerende partij merkt verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoekers wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven hun standpunt naar voor te brengen, en dit zowel bij het indienen van hun aanvraag op 08.11.2010 als binnen de drie maanden waarbinnen zij allerlei stukken en bewijzen dienden voor te leggen.

Derhalve dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing dd. 25.09.2007 (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Verder merkt de verwerende partij op dat verzoekers bewering als zou "de link tussen de referentiepersoon, de derde persoon en de betrokkene" wel degelijk zijn aangetoond aan de hand van de attesten met gezinssamenstelling, kennelijk is gebaseerd op een foutieve interpretatie van de motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft immers vastgesteld dat de stortingen telkens zijn uitgevoerd door een andere persoon dan de referentiepersoon.

De referentiepersoon heeft dienaangaande verklaard:

"In juni hadden wij (...) het bedrag van € 1700,- samen verzameld en opgestuurd. Ik en mijn vrouw moesten toen gaan werken, daardoor had de echtgenote van mijn schoonbroer het geld via Western Union opgestuurd.

In september had ik (...) en mijn schoonbroer (...) het bedrag van € 400,- samen verzameld en opgestuurd. Omdat ik en mijn vrouw toen moesten gaan werken had mijn schoonbroer het geld via Western Union opgestuurd."

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft evenwel geoordeeld dat deze verklaringen, waaronder voormelde verklaring van de referentiepersoon, niet aanvaard kunnen worden aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

De beweerde geldtransactie tussen de betrokken personen is dan ook niet aangetoond, rekening houdend met het feit dat de verklaring op eer van de referentiepersoon niet wordt aanvaard.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat niet bewezen is dat verzoekers effectief steun hebben ontvangen van de referentiepersoon.

Verzoekers' beschouwingen kunnen aan voormelde motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk doen.

Ook kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat zij ondersteund worden door hun kinderen in België.

Daargelaten de vraag of de stortingen van andere familieleden bewezen zijn, kan het feit dat verzoekers stortingen hebben ontvangen van andere familieleden dan de referentiepersoon uiteraard niet volstaan om een verblijfsrecht aan verzoekers te verschaffen als familielid van de referentiepersoon.

Volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 worden als familielid van een burger van de Unie beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat niet afdoende bewezen is dat verzoekers in het verleden ten laste zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekers de schending aanvoeren.”

2.1.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, immers gesteld dat verzoekers het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat zij niet afdoende hebben aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden om te genieten van dit recht, nu niet blijkt dat zij in het verleden ten laste zijn geweest van de referentiepersoon, zijnde hun Belgische schoonzoons. Hierbij wordt toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte documenten, meer specifiek verklaringen op eer waarin wordt aangegeven dat geld werd overgemaakt en bewijzen van stortingen, niet worden aanvaard. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoekers maken trouwens ook niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Ten overvloede moet worden benadrukt dat verzoekers niet kunnen stellen onwetend te zijn van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen, aangezien zij deze motieven bespreken en betwisten in hun verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Inzake de stelling van verzoekers dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de (materiële) motiveringsplicht wijst de Raad erop dat uit een gezamenlijke lezing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) volgt dat verzoekers een verblijfsrecht als bloedverwanten in de opgaande lijn van de echtgenote van een Belgische onderdaan kunnen laten gelden indien zij ten laste zijn van de Belgische onderdaan en zij aantonen dat de Belgische onderdaan die zij vervoegen beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij tevens beschikt over een ziektekostenverzekering die hun risico's in België dekt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient in casu bijgevolg niet enkel de verwantschapsband te verifiëren, hij is ook verplicht om na te gaan of verzoekers effectief ten laste zijn van de Belgische verwant in functie van wie zij een verblijfsrecht opeisen, of er een ziektekostenverzekering is en of het inkomen van de te vervoegen persoon volstaat om te vermijden dat de ascendenten ten laste vallen van de overheid.

Het antwoord op de vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. Het bestuur dient hierbij na te gaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid in het land van herkomst (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

In de bestreden beslissingen wordt geoordeeld dat verzoekers onvoldoende hebben aangetoond dat zij in het verleden ten laste zijn geweest van hun Belgische schoonzoons.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers in het kader van hun verblijfsaanvraag, teneinde aan te tonen dat zij in hun land van herkomst ten laste waren van hun dochter en haar Belgische echtgenoot, een verklaring van hun Belgische schoonzoons overmaakten waarin deze stelde

dat hij in de maanden april, mei, juli en augustus 2010 via familieleden – met name via de oom van zijn schoonvader, zijn vader, de jongere broer van zijn schoonvader en zijn schoonzus – geldsommen heeft overgemaakt aan verzoekers en in juni en september via Western Union geldsommen – die ten dele door hem en zijn echtgenote ter beschikking waren gesteld – werden overgemaakt door respectievelijk de echtgenote van zijn schoonbroer en zijn schoonbroer. Deze verklaring werd medeondertekend door zijn echtgenote en door zijn schoonbroer en schoonzus en hun respectievelijke partners. Ter onderbouwing van deze verklaring maakten verzoekers attesten over van de betrokken familieleden waarin deze verklaarden, tijdens hun vakantie in Turkije, geld te hebben overgemaakt aan verzoekers en legden zij twee stukken neer waaruit blijkt dat hun in België verblijvende zoon en diens echtgenote respectievelijk 400 euro en 1700 euro aan hen overmaakten in juni en september 2010.

Wat betreft de geldsommen die via familieleden zouden zijn overgemaakt aan verzoekers in Turkije wordt in de bestreden beslissingen overwogen dat de verklaringen hieromtrent niet kunnen worden aanvaard nu zij niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De Raad merkt op dat dit motief niet als onwettig of als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. De voorgelegde documenten zijn immers loutere verklaringen van familieleden van verzoekers, die verder op geen enkele wijze worden gestaafd.

Verder wordt, aangaande de voorgelegde bewijzen van stortingen via Western Union, in de bestreden beslissingen gesteld dat deze stortingen telkens gebeurden door een andere persoon dan de referentiepersoon en dat de band tussen de referentiepersoon, deze derde personen en verzoekers niet is aangetoond – rekening houdend met het feit dat de verklaring op eer door de referentiepersoon niet wordt aanvaard –, zodat het niet bewezen is dat verzoekers effectief steun hebben ontvangen van de referentiepersoon. Verzoekers geven terecht aan dat zij in het kader van hun verblijfsaanvraag stukken hebben aangebracht waaruit de familieband blijkt tussen hen, hun Belgische schoonzoon en de personen die via Western Union geld hebben overgemaakt, met name hun zoon en diens echtgenote. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verweerder oordeelde dat niet is aangetoond dat verzoekers effectief steun hebben ontvangen van hun Belgische schoonzoon (of diens echtgenote, verzoekers' dochter), nu de voorgelegde stortingsbewijzen niet op zijn naam staan en de voorgelegde verklaring op eer van de Belgische schoonzoon – waarin deze stelde dat hij geld had overhandigd aan zijn schoonbroer en diens echtgenote om over te maken aan verzoekers – niet wordt aanvaard. Hierbij moet worden herhaald dat het niet kennelijk onredelijk is om loutere verklaringen van familieleden niet te weerhouden als bewijs. Het is voorts conform de wet om te vereisen dat een vreemdeling die beweert in zijn land van herkomst ten laste te zijn van een bepaald persoon bewijzen aanbrengt waaruit blijkt dat hij effectief ten laste is van die specifieke persoon die hij als ascendent ten laste wenst te vervoegen. Verzoekers' betoog dat nergens een wettelijke of reglementaire bepaling wordt aangehaald waaruit zou blijken dat zij "*enkel*" ten laste mogen zijn van de referentiepersoon, en niet mede mogen worden gesteund door andere familieleden, is verder niet dienstig. Dit betoog gaat er immers van uit dat verzoekers hebben aangetoond dat zij in het verleden ten laste waren van de referentiepersoon, hun Belgische schoonzoon. In casu wordt in de bestreden beslissingen evenwel overwogen dat verzoekers hebben nagelaten aan te tonen dat zij op enig ogenblik in het verleden effectief steun hebben ontvangen van hun Belgische schoonzoon. De door verzoekers voorgelegde stortingsbewijzen kunnen eventueel wijzen op het feit dat verzoekers geldsommen ontvingen van de familieleden die deze stortingen doorvoerden, doch verweerder kon in redelijkheid oordelen dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekers werden gesteund door hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote, verzoekers' dochter. Verzoekers' uiteenzetting gaat daarenboven uit van een verkeerde lezing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt namelijk uitdrukkelijk voorzien dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden geldt voor de ascendent die ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt. Teneinde een persoon als ten laste van een familielid te kunnen beschouwen moet er, zoals reeds gesteld, sprake zijn van "*een situatie van reële afhankelijkheid*" van dit familielid. Indien een vreemdeling door verscheidene familieleden gesteund wordt kan derhalve niet zonder meer gesteld worden dat hij zich in een situatie van reële afhankelijkheid van één familielid bevindt.

De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekers nuttig achtten om te laten vaststellen dat zij ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat zij effectief ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.1.3.3. Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd waar zij betogen dat de zorgvuldigheidsverplichting miskend werd omdat verweerder naliet hen of de betrokken familieleden te horen alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissingen en doordat verweerder zelf geen onderzoek verrichtte.

Er dient immers te worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen of personen dient te horen omtrent de bewijswaarde van bepaalde stavingsstukken. Tevens moet worden gesteld dat verzoekers de mogelijkheid geboden werd om hun aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken. Uit het gegeven dat verzoekers zelf in gebreke bleven om de noodzakelijke en bewijskrachtige overtuigingsstukken bij hun verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat zij zelf nalatig waren of zich onvoldoende informeerden, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid. De Raad wijst er verder op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De Hooplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat op verweerder de verplichting zou gerust hebben om hen te horen alvorens de bestreden beslissingen te nemen.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.1.3.4. Voorts moet worden gesteld dat, zoals verweerder terecht opwerpt, de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting:

"Dat, al[s] gevolg van de verzoekers betekende beslissingen, verzoekers het land dienen te verlaten en van hun kinderen en kleinkinderen in België, worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 april 2011 (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekers, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg hebben dat verzoekers recht op hun privé-en gezinsleven, meer bepaald hun verblijf in België, waar zij hun leven hebben opgebouwd en waar hun naaste familieleden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in hun land van herkomst kunnen leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing dd. 23.03.2011 geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dien[en] te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (ook arrest R.v.V. nr. 1785 dd. 18.09.2007).

De verwerende partij laat gelden dat uit het tweede lid van art. 8 EVRM blijkt dat dit artikel niet absoluut is: “Als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is; dat ter beoordeling hiervan moet worden nagegaan of door het uitvaardigen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van, enerzijds, het recht van de verzoekende partij op de eerbiediging van haar gezinsleven en, anderzijds, op de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; (...); dat bovendien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet op absolute wijze aan de verzoekende partij de in artikel 8, eerste lid, EVRM beoogde bescherming van het gezinsleven ontzegt; dat immers de Belgische wetgeving niet uitsluit dat de verzoekende partij, ook nog na de tenuitvoerlegging van het thans betreden bevel op wettige wijze kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er, binnen de perken van de wet langer te verblijven en te vestigen, dat anderzijds de verzoekende partij niet het minste element voorlegt omtrent de wijze en de intensiteit waarop zij feitelijk de band beleeft met haar minderjarig kind; dat, in het licht van de hiervoor geschetste feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatieruimte die artikel 8 EVRM biedt aan de verwerende partij, er derhalve te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is, dat het middel niet gegrond is;” (Raad van State nr. 97.206 van 28 juni 2001).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoekers laten na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in hun privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHR[M] 228, 42 en zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p.754). (R.v.V. nr. 19.129 van 25 november 2008). Verzoekster toont dit niet aan.”

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM wensen aan te voeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

In casu verwijzen verzoekers naar de band die ze hebben met hun kinderen en kleinkinderen in België.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen evenwel wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Het EHRM stelt (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk) namelijk dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In voorliggende zaak dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat hun relatie met hun in België verblijvende kinderen dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers leefden immers jaren gescheiden van hun kinderen en kleinkinderen. Bij de bespreking van het eerste middel werd er daarenboven reeds op gewezen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in het verleden financieel werden gesteund door hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote, hun dochter. Een vorm van afhankelijkheid ten aanzien van deze personen blijkt derhalve niet. Verzoekers maakten wel twee bewijzen over waaruit kan afgeleid worden dat hun in België verblijvende zoon en diens echtgenote twee maal een geldbedrag overmaakten. Uit het gegeven dat in juni en september 2010 door deze familieleden, van wie zij reeds jaren gescheiden leven, geldsommen werden overgemaakt kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekers voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van deze familieleden. Verzoekers dienden trouwens ook geenszins een verblijfsaanvraag in functie van voormelde familieleden in. De band van afhankelijkheid is ook hier niet afdoende aangetoond.

Ten overvloede moet erop gewezen worden dat, zelfs indien het bestaan van een familieband in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoekers en hun in België verblijvende kinderen zou dienen te worden aangenomen, er geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekers, nu de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat hen enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, en dat evenmin kan worden gesteld dat er in casu op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting rust om het voorgehouden gezinsleven waarop verzoekers zich beroepen te handhaven. Er dient immers te worden geduïd dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun gezinsleven met hun kinderen enkel in België kunnen uitbouwen en dat er belemmeringen zijn die hen verhinderen om een gezinsleven in hun land van herkomst of elders op te starten of verder te zetten (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er enige positieve verplichting op de overheid rust of dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg kan geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

2.2.3.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat het proportionaliteitsbeginsel miskend werd.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaringen van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

Het door verzoekers onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 300 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 300 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK